

# **Р Е Ш Е Н И Е**

№ 255

С о ф и я, 28 декември 2018 г.

## **В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А**

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ПЪРВО наказателно отделение, в съдебно заседание на 28 н о е м в р и 2018 година в състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ**  
**ЧЛЕНОВЕ: ВАЛЯ РУШАНОВА**  
**КРАСИМИРА МЕДАРОВА**

при секретар Марияна Петрова  
с участието на прокурора Мария Михайлова  
изслуша докладваното от съдията Николай Дърмонски  
наказателно дело № 856/2018 година.

Касационното производство е образувано по саморъчна касационна жалба от подсъдимата А. И. В. от с.Брястовец, област Бургас и от защитникът ѝ адв.Л.Г.от АК-Хасково, имащи за предмет решение № 115 от 19.04.2018 г., постановено от Пловдивския апелативен съд по ВНОХД № 109/2017 г. с оплакване за явна несправедливост на наложеното ѝ общо наказание по предявените ѝ обвинения и искане за намаляването му до размер, позволяващ приложението на чл.66, ал.1 от НК.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбите.

Всички граждански ищци С.И., А.Ю., А.С., А.Ю., З.Я., К.И., Е.Х., Ф.М., А.С., С.В., Р.К., М.М., С.Х., Г.М. и Х.Ш., редовно уведомени, не вземат участие в касационното производство и не се представляват.

Подсъдимата В. лично и със защитника си адв.Л.Г. от АК-Хасково поддържат жалбите и молят те да бъдат уважени по изложените в тях съображения.

Върховният касационен съд провери правилността на обжалваното решение в пределите на чл.347 от НПК, като съобрази следното :

С присъда № 1 от 13.01.2017 г. по НОХД № 426/2016 г. на Окръжен съд-Хасково, след проведено съкратено съдебно следствие по реда на чл.373, ал.2 вр.чл.372, ал.4 вр.чл.371, т.2 от НПК подсъдимата А. И. В. от с.Б., област Бургас е призната за виновна в това, че :

1) в периода от 26.11.2011 г. до 20.02.2012 г. в Хасково, при условията на продължавано престъпление, в качеството ѝ на длъжностно лице – „касиер” в РУ „Б. п.”-ЕАД-Пловдив, ОПС-Хасково присвоила чужди пари в общ размер 7 364,96 лева, собственост на „Б. п.”-ЕАД, поверени ѝ в това ѝ качество да ги пази и управлява и на основание чл.201, вр.чл.26, ал.1 от НК при условията на чл.58а, ал.1 вр.чл.54 от НК ѝ е наложено наказание от 2 години лишаване от свобода;

2) в периода от 07.03.2005 г. до 24.06.2011 г. в Хасково, при условията на продължавано престъпление, в качеството ѝ на длъжностно лице – „касиер на банково гише” в РУ „Б. п.”-ЕАД-Пловдив, ОПС-Хасково присвоила чужди пари – общо сумата от 191 781,85 лева – големи размери, собственост на „Ю. Б.”-АД-София (правоприемник на „Б. п. б.”-АД и „Ю.и Е. Д. Б.”-АД-София), поверени ѝ в това ѝ качество да ги пази и управлява и на основание чл.202, ал.2, т.1 вр.ал.1 вр.чл.201 вр.чл.26, ал.1 от НК при условията на чл.58а, ал.1 вр.чл.54 от НК ѝ е наложено наказание от 6 години лишаване от свобода, като е призната за невинна и оправдана по обвинението ѝ по чл.203, ал.1 от НК присвояването да е в „особено големи размери” и да представлява „особено тежък случай”.

На основание чл.202, ал.3 от НК е лишена и от правата ѝ по чл.37, ал.1, т.6 и 7 от НК – „право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с ръководство, контрол и стопанисване на публично имущество” и от „право да упражнява професия или дейност, свързана с пазене, управление, контрол и отчитане на чуждо имущество” за срок от 10 години;

3) в периода от 07.03.2005 г. до 15.06.2011 г. в Хасково, при условията на продължавано престъпление, в качеството ѝ на длъжностно лице – „касиер на банково гише” в РУ „Б. п.”-ЕАД-Пловдив, ОПС-Хасково в кръга на службата си съставила неистински частни документи (нареждане-разписки, вносни бележки и договори за срочни депозити и анекси към тях) и ги употребила, за да докаже, че съществува или че е прекратено правоотношение между „Б. п. б.”-АД и различни физически лица и на основание чл.310, ал.1 вр.чл.309, ал.1 вр.чл.26, ал.1 от НК при условията на чл.58а, ал.1 вр.чл.54 от НК и е наложено наказание от 2 години и 8 месеца лишаване от свобода;

4) в периода от 12.07.2011 г. до 15.02.2012 г. в Хасково, при условията на продължавано престъпление, представяйки се за длъжностно лице – „банков служител” в „Ю. И Е. Д. Б.”-АД-клон Хасково, и на „С.”-ЕАД-клон Хасково, с цел да набави за себе си имотна облага възбудила и поддържала заблуждение у различни физически лица от населени места в района на област Хасково, като с това им причинила имотна вреда общо в размер на 38 580 лева – особено големи размери, представляваща особено тежък случай и на основание чл.211, пр.1-во вр.чл.210, ал.1, т.1 вр.чл.209, ал.1 вр.чл.26, ал.1 от НК при условията на чл.58а, ал.1 вр.чл.54 от НК ѝ е наложено наказание от 4 години и 8 месеца лишаване от свобода, като е призната за невинна и оправдана за разлика по обвинението до 39 080 лева.

На основание чл.23, ал.1 от НК на подс.В. е определено общо най-тежко наказание от 6 години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален строг режим, към което на основание чл.23, ал.2 от НК е присъединено и наказанието лишаване от правата ѝ по чл.37, ал.1, т.6 и 7 от НК – „право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с ръководство, контрол и стопанисване на публично имущество” и от „право да упражнява професия или дейност, свързана с пазене, управление, контрол и отчитане на чуждо имущество” за срок от 10 години.

С присъдата са били уважени предявените от пострадалите - физически лица и граждански ищци - искове, като В. е осъдена да им заплати съответните суми ведно със законовата лихва от датата на увреждането им.

Разпоредено е с веществените доказателства по делото.

В тежест на подсъдимата са присъдени направените по водене на делото разноси общо в размер на 7 765 лв и дължимата се върху уважения размер на гражданските искове държавна такса общо в размер на 1 055,20 лева.

Присъдата е била обжалвана от защитника на подс.В. адв.Г. с оплакване за явна несправедливост на наложените ѝ наказания за отделните престъпления и общо наложеното ѝ най-тежко измежду тях с искане за смекчаването им на основание чл.55, ал.1, т.1 от НПК, претендирайки и за приложението на чл.66, ал.1 от НК за неговото отлагане за изпълнение.

С подложеното на настоящата касационна проверка въззивно решение апелативният съд е отменил присъдата в частите ѝ относно определените от съда пенитенциарни заведения за изтърпяване поотделно на наказанията лишаване от свобода за отделните престъпления, както и на общо определеното най-тежко наказание лишаване от свобода, намалил е размера на наложеното на подс.В. наказание за престъплението по чл.211, пр1-во от НК от 4 години и 8 месеца на 4 години лишаване от свобода, както и на присъединеното към общото най-тежко наказание кумулативно предвидено наказание по чл.37, ал.1, т.6 и 7 от НК за престъплението по чл.202, ал.2 вр.чл.201 от НК от НК, а именно „право да заема държавна или обществена длъжност, свързана с ръководство, контрол и стопанисване на публично имущество” и от „право да упражнява професия или дейност, свързана с пазене, управление, контрол и отчитане на чуждо имущество” от 10 години на 9 години, считано от влизане на присъдата в сила. В останалата част първоинстанционната присъда е потвърдена като правилна и законосъобразна.

В тежест на подс.В. са присъдени още 502 лева направени разноси по делото в хода на въззивното производство.

Касационните жалби на подсъдимата и на защитника ѝ адв.Г. споделят оплакването ѝ за прекомерна тежест на наложените ѝ наказания и се прави искане за тяхното намаляване и за приложението на условното ѝ осъждане.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение приема подадената саморъчна касационна жалба от подсъдимата В. за подадена в

законния срок, от страна с право на жалба и срещу подлежащ на основание чл.346, т.1 от НПК на касационна проверка въззивен съдебен акт, поради което е допустима, а разгледана по съществото ѝ за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения :

Обхватът на настоящата касационна проверка е очертан от ангажираното от подсъдимата и защитникът ѝ касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК. То обаче се аргументира от касаторите само с наличните според тях многобройни смекчаващи вината на подс.В. обстоятелства, изолирано от конкретиката при осъществяване на всяко едно от престъпленията.

Докато в бланковата си касационна жалба подсъдимата най-общо роптае от прекомерната според нея тежест на наложените ѝ поотделно и като общо най-тежко наказание лишаване от свобода с молба за неговото намаляване, защитникът ѝ свързва формирането им в нарушение на закона и в разрез с целената от законодателя справедливост на дължимата се на виновното лице санкция.

Той счита за неправилни изводите и на въззивния съд за някои от престъпленията да приеме баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността на подзащитната му обстоятелства. Възражава с аргументи за наличие на многобройни смекчаващи и с достатъчна положителна за нея тежест – възрастта ѝ, трудовата ѝ заетост и утвърдени трудови навици, добрите ѝ характеристични данни, инцидентност на проявите ѝ, предмет на обследване по делото, но като последица от недостатъчен, некачествен, дори липсващ контрол от страна на банковите институции, с чийто средства подс.В. боравела, продължителен период от тяхното извършване без каквито и да е нейни криминални прояви, но и като период, надвишаващ изискването за разумен срок за наказателното ѝ преследване. На фона на тези обстоятелства този касатор настоява за компенсация на подзащитната му с приложението на чл.55 от НК и намаляване на размера на наложените ѝ наказания, което в синхрон с условното ѝ осъждане би обезпечило постигане на целите на чл.36 от НК.

В тази насока въззивният съд, освен че е изпълнил задължението си да провери първоинстанционната присъда изцяло и да изложи съображенията си по фактите и по приложимото право, той е оценил значимите за отговорността ѝ обстоятелства за всяка една нейна противоправна проява поотделно и в съвкупност като нейно житейско поведение в инкриминирания период. Този период от време съвсем не е къс, а проявите ѝ са доста разнообразни, видно от предявените ѝ и признати от нея обвинения, срещу които не се спори.

Така добрите ѝ характеристични данни са отнесени към извън служебните ѝ отношения и до началото на престъпното ѝ поведение, оформили се на основата на положителните ѝ трудови прояви, качественото изпълнение на поставяните ѝ множество задачи, с което завоювала доверието на ръководителите си и на близки и познати. Последното обаче ѝ е позволило, при несъществуващ контрол върху работата ѝ, да посегне на поверените ѝ средства и то за един твърде дълъг период от време от 7 години.

Оказаното от нея съдействие на ДП при разкриване на фактите от предмета на доказване по делото правилно е било отчетено допълнително като смекчаващо вината ѝ обстоятелство извън премията на чл.58а от НК, като реализирано съжаление за извършеното, но като цяло няма как да я определя като деец с ниска степен на обществена опасност при дългогодишното упорито присвояване на чуждата собственост, използването на чуждото доверие, неопитност и заблуждение в нейната добронамереност.

Убедителен отговор е получило и възражението на защитата за липсата на достатъчен контрол върху работата ѝ, в която атмосфера тя е следвало да разкрие истинските си качества на „ценен и почитан служител”, вместо което е насочила поведението си в друга, противозаконова посока. Във връзка с това обстоятелство основателно апелативният съд е упрекнал окръжния за проявената снизходителност при приложението на материалния закон с частичното оправдаване на подс.В. по обвинението по чл.203 от НК, но при липса на реакция от страна на прокуратурата, която в пренията е пледирала за наказания към минимума за съответните престъпления. То има отношение и към общоопасните последици от деянията ѝ, накърнили доброто име на институцията, в която и за която е работела.

Именно при съвкупния анализ на всички относими към индивидуализацията на наказанията поотделно за всяко престъпление обстоятелства апелативният съд е намерил за необходимо да коригира само това за престъплението по чл.211 от НК, макар и в минимален разрез, без то да е повлияло на размера на определящото най-тежко по реда на чл.23, ал.1 от НК наказание.

ВКС също не намира основание за смекчаване отговорността на подс.В. заради съвсем не „инцидентните” ѝ прояви, довели до сериозни вреди за ощетените физически и юридически лица, които трудно би овъзмездил. Всички изброени от защитника смекчаващи вината ѝ обстоятелства не са били пренебрегнати или подценени, нито отегчаващите са били надценени, за да се приеме явно несъответствие на наложеното ѝ в крайна сметка наказание с обществената опасност както на деянията ѝ, така и с нейната собствена. Не са налични нито многобройни, нито изключителни по характера си смекчаващи вината ѝ обстоятелства, за да се приложи разпоредбата на чл.55 от НК, още по-малко минимално предвидените за съответните престъпления наказания да се явяват несъразмерно тежки. Макар и отдалечено във времето, престъпното поведение на подс.В. е изисквало време за пълното му и обективно разследване, повдигане на законосъобразно обвинение, с което тя и защитникът ѝ с основание са се съгласили и са се насочили към диференцираната процедура по Глава 27 от НПК. Последната е довела до достатъчна компенсация за смекчаване на наказателната ѝ съдба и няма основание за по-голямо снизхождание, включително и за „неспазване” на разумния срок за наказателното ѝ преследване, особено този в съдебната фаза на процеса.

Жалбите се явяват неоснователни и следва да се оставят без уважение, а въззивното решение следва да остане в сила.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

**ОСТАВЯ В СИЛА** решение № 115 от 19.04.2018 г., постановено от Пловдивския апелативен съд по ВНОХД № 109/2017 г.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :